

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zastoupená Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem V Tůních 11, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2007, č. j. OAM-98/VL-10-ZA04-R2-2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2007, č. j. 56 Az 104/2007 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2007 neudělil žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu).

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 6. 6. 2007. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 31. 10. 2007 žalobu zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si úplné důkazy, čímž porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a rovněž si neopatřil potřebné podklady dle § 50 správního řádu a výpovědi případných svědků dle § 51 téhož zákona. Žalovaný se též nezabýval meritem věci: politická a humanitární situace v Thajsku je obecně známá; hlavním problémem současnosti je extrémní chudoba obyvatelstva a neschopnost státních orgánů tuto problematiku řešit a ochránit obyvatelstvo. Humanitární situace přitom vyplývá ze situace politické. I když žalovaný k politickým a jiným důvodům podle § 12 zákona o azylu vůbec nepřihlédl, je dán důvod pro udělení azylu podle § 14 téhož zákona z humanitárního důvodu. Žalovaný též nepřihlédl ke špatné bezpečnostní situaci v Thajsku, a je tedy dán důvod pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany. Stěžovatelka se dále domnívá, že žalovaný neshromáždil poznatky o zemi původu z nezávislých a objektivních zdrojů, jako například od organizace Human Rights Watch nebo Amnesty International, o vývoji politické situace v rozhodné době a postojích státní moci k otázkám rasovým, náboženským, dodržování lidských práv a nekonfrontoval s nimi tvrzení stěžovatelky.

Závěrem stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhla, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Ve vztahu ke kasačním námitkám, kterými je namítána řada procesních pochybení správního orgánu (porušení § 3 § 50, § 51 správního řádu), musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení konkrétních důvodů kasační stížnosti v tomto bodě a uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány dopustit. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, podle kterého je stěžovatel povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán, popř. soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami a s konkrétní vazbou na relevantní části spisového materiálu. Pokud námitky konkretizovány nejsou (jako v projednávaném případě), není možné je přezkoumat. K obecně tvrzené humanitární a politické situaci v Thajsku a k údajné neschopnosti státních orgánů tuto situaci řešit pak lze podotknout, že pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu není důvodem pro udělení azylu, jak Nejvyšší správní soud již dovodil např. v rozsudku ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se rovněž nemůže ztotožnit s názorem stěžovatelky, že žalovaný nepřihlédl k jí tvrzeným důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu – stěžovatelkou uváděné důvody (problémy se soukromými osobami, ekonomická situace) nelze pod tyto důvody podřadit, jak již zdejší soud judikoval např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz. K otázce udělení humanitárního azylu a k mezím soudního přezkumu správního uvážení o přiznání či nepřiznání humanitárního azylu se pak zdejší soud vyjádřil v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz; v tomto ohledu nelze krajskému soudu vytýkat, že rozhodnutí žalovaného nezrušil, když žalovaný žádné důvody pro udělení humanitárního azylu neshledal a ani ze správního spisu nevyplývají. Rovněž vlivem bezpečnostní, resp. neutěšené situace v zemi původu na udělení doplňkové ochrany žadateli o azyl se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, www.nssoud.cz: pro udělení doplňkové ochrany se vždy posuzuje konkrétní situace žadatele o azyl (kterou žalovaný v rozhodnutí rozsáhle hodnotil), nikoliv obecná špatná situace v zemi původu. Konečně k namítanému pochybení žalovaného, že neshromáždil pro své rozhodnutí zprávy o situaci v zemi původu stěžovatelky od nevládních organizací (Amnesty International, Human Rights Watch), se zdejší soud dostatečně vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41,

www.nssoud.cz, a ze dne 27. 2. 2007, č. j. 2 Azs 128/2006 - 65, www.nssoud.cz. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že povinnost zjistit skutečný stav věci má žalovaný pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (tomu odpovídá i charakter opatřovaných informací o zemi původu). Nelze obecně z hlediska důvěryhodnosti, informační relevance a bohatosti zpráv o zemích původu klást zásadní dělítko mezi zprávy pocházejících od státních či státem kontrolovaných institucí na straně jedné a zprávy nevládních či se státem přímo nesouvisejících organizací. Vždy závisí na tom, o jakou konkrétní zemi původu či dokonce konkrétní událost, jež má být z pohledu žadatele o azyl azylově relevantní, se jedná. Paušalizovat tedy v tomto ohledu nelze a pokud si žalovaný opatřil dostatek důvěryhodných informací, nelze jeho rozhodnutí považovat za nezákonné jen proto, že je založeno na údajích z vládních zdrojů.

Námítky, jež stěžovatelka učinila předmětem sporu, byly tedy v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s tímž výsledkem a městský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námítky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl. Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu